

35. De dood van Jozef

De dood van Jozef. Zo staat er boven het laatste stukje van Genesis in mijn Bijbel. En daarmee beëindigen we onze overdenkingen van het leven van Jozef. Hoe zit dat nu? We begonnen ermee dat alle dingen mede ten goede werken voor allen die God liefhebben en naar zijn voornemen geroepen zijn. (Rom 8:28). Waar blijft dat nu, als we eindigen met de dood van Jozef? Laten we eens kijken.

We hebben nogal eens het geloof van Jozef bewonderd. Weet je het nog? In de dieptepunten van zijn leven wist hij toch nog zijn hoop op God en Zijn gesproken woord te stellen. Toen hij in de gevangenis zat wist hij met grote zekerheid de dromen van de schenker en de bakker uit te leggen. En dat terwijl er van de vervulling van zijn eigen dromen geen spoortje te bekennen was en naar de mens gesproken ook nooit een spoortje te bekennen zou zijn. En voor Farao. Kun je het je herinneren? 'En aangaande, dat die droom aan Farao ten tweeden maal is herhaald, is, omdat de zaak van God vastbesloten is, en dat God haast om dezelve te doen.' (Gen. 41:32). Om dat te kunnen spreken terwijl er van de vervulling van je eigen twee maal herhaalde droom in de verste verte niets te bekennen was, kunnen we toch geloof noemen? En zo zijn we nog meer van die momenten in Jozefs leven tegengekomen. Toch is er maar één plaats in de Bijbel die spreekt over Jozefs geloof. En dan gaat het over geen enkele van die momenten die wij zo bijzonder vonden! Hebreëën 11, dat hoofdstuk wat helemaal over geloof gaat, en vele voorbeelden daarvan noemt, noemt ook Jozef. Niet als hij zijn dromen krijgt. Niet als hij in de gevangenis zit. Niet als hij voor Farao staat. 'Door het geloof heeft Jozef, stervende, gemeld van de uitgang van de kinderen van Israël, en heeft bevel gegeven van zijn gebeente.' (Heb. 11:22).

'Stervende'. De Heilige Geest belicht in Hebreëën 11 alleen de laatste woorden van Jozef. Hij gaat aan zijn hele leven voorbij, om juist de nadruk te leggen op wat er gebeurde op zijn sterfbed.

'En Jozef zei tot zijn broeders: Ik sterf; maar God zal u gewisselijk bezoeken, en Hij zal u doen optrekken uit dit land, in het land, hetwelk Hij Abraham, Izak en Jakob gezworen heeft. En Jozef deed de zonen van Israël zweren, zeggende: God zal u gewisselijk bezoeken, zo zult gij mijn beenderen van hier

opvoeren!' (Gen. 50:24-26). Dat zijn de woorden die hij sprak 'aangaande de uitgang van de kinderen van Israël'. En hij sprak deze woorden 'door het geloof'. En hij was zo zeker van deze 'uitgang' dat hij bevel gaf 'van zijn gebeente'.

Jozef had zijn eigen gedachten kunnen hebben. Hoe wonderlijk was de leiding van God in zijn leven geweest. Hoogst opmerkelijk toch? Hij had zo heel makkelijk de conclusie kunnen trekken dat het zo voor het volk was voorbestemd dat ze altijd in Egypte zouden blijven. Ze hadden het er lang niet slecht. En niets wees erop dat het hun ooit slechter zou vergaan. Ja, dat had hij kunnen denken. Maar dat deed hij niet. Hier kwam het geloof in. Geloof. Jozef moest iets gehoord hebben. 'Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.' (Rom. 10:17). Jozef had het Woord Gods gehoord. En dat Woord geloofde hij. Hij geloofde het zo vast dat hij ervan sprak op zijn sterfbed.

Wat was dat Woord? Waar ging het over? Duidelijk toch? Over het 'land, hetwelk Hij Abraham, Izak en Jakob gezworen heeft'. God had zijn woord waargemaakt aan Jozef. Hij had een zo heel bijzondere weg met Jozef gehouden met een doel: 'om een groot volk in het leven te behouden.' (Gen. 50:20). Hij had en heeft een bijzonder doel met dat volk. En dat doel heeft alles te maken met het land. Dat geloofde Jozef. En zijn hart ging uit naar dat land, hoewel hij de grootste tijd van zijn leven in Egypte had gewoond en het er erg goed had gehad. Maar Egypte was niet Gods land. Jozefs hart vond er geen thuis, en daarom sprak hij op zijn sterfbed van dat land.

Maar Jozef ging toch sterven? Wat had hij dan nog met dat land van doen? Ja, Jozef ging sterven, maar hij geloofde nog meer. Hij gaf bevel aangaande zijn gebeente. Hij wilde dat zijn uiteindelijke graf in dat land zou zijn, net als dat van zijn vaders. Ook Jakob wilde daar begraven worden. Zij geloofden allemaal dat de dood niet het laatste woord had. Jozef geloofde in de opstanding. Hij zou deel krijgen aan die heerlijke toekomst die God heeft weggelegd voor zijn volk.

Jozef was een klein schakeltje in Gods plan met Israël. Maar we hebben gezien dat Jozef een type, een afschaduwing was van Christus. Op heel veel manieren. De opstanding van Christus is een feit, een werkelijkheid. En in Zijn

volbrachte werk maakt God Zijn Woord waar. Ook aan Israël. De dood heeft niet het laatste woord. Waarom niet? Omdat de meerdere Jozef, onze Heere Jezus Christus ons is voorgegaan, 'om een groot volk in het leven te bewaren'. Het is Gods Woord. En het is goed om daarop te bouwen. Jozef deed het, stervende. Waarom zou jij het niet doen? Nu al!

Dan zal je het werkelijk gaan zien: 'En wij weten, dat voor dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.'